GIMNASTICA ROMÂNEASCĂ POATE ȘI TREBUIE SĂ REVINĂ CÎT MAI CURÎND PE „PODIUMUL" ÎNTRECERILOR MONDIALE

Totul depinde de modul și măsura în care vor fi valorificate potențialul uman existent și cadrul organizatoric creat

Gimnastica noastră, **aureolată de rezultate strălucite** repurtate la campionatele europene (Skien — 1975, Praga — 1977, Copenhaga — 1979, Madrid — 1981), la campionatele mondiale de la Strasbourg și Fort Worth, la Jocurile Olimpice de la Montreal și Moscova, a înregistrat la campionatele mondiale din 1981 un neașteptat **insucces**, competiția de la Moscova fiind prima mare întrecere din ultimii ani în cursul căreia sportivele și sportivii noștri n-au obținut nici o medalie! Pentru un sport a cărui valoare și forță au fost atestate în atîtea și atîtea grele și importante încercări, campionatele mondiale de anul trecut pot fi socotite un nedorit accident, la nivelul federației de specialitate, al loturilor reprezentative, al cluburilor fruntașe din întreaga țară manifestîndu-se dorința și hotărîrea **de a se acționa cu toate forțele pentru revenirea cît mai rapidă pe „podiumul mondial"**.

Despre ce se întreprinde, ce măsuri ar mai trebui luate pentru ca gimnastica românească să se afle la viitoarele mari întreceri pe locuri fruntașe i-am solicitat să ne răspundă, în cadrul unei „mese rotunde", pe **MARIA LOGIN, inspector general în Ministerul educației și învățămîntului, președinta Federației de gimnastică, MARIA SIMIONESCU, vicepreședintă a Comitetului tehnic feminin al F.I.G., antrenoare federală, ELENA FIREA, decan a I.E.F.S., arbitră internațională, și pe NICOLAE VIERU, secretar al F. R. Gimnastică,** ale căror puncte de vedere le inserăm în rîndurile de mai jos.

Masă rotundă organizată de

Sportul

O sarcină prioritară — valorificarea integrală a potențialului organizatoric și tehnic existent

Iată opiniile împărtășite de **MARIA LOGIN**

După părerea mea, revenirea gimnasticii noastre la nivelul fruntaș pe care s-a aflat o bună bucată de timp, cu succese remarcabile, uneori chiar strălucitoare, implică o acțiune vastă, de mare responsabilitate, cu o multitudine de aspecte.

Unul dintre acestea, foarte important dealtfel, este **valorificarea integrală a potențialului organizatoric și tehnic** existent la această oră în toate cluburile și secțiile de gimnastică din întreaga țară, care se poate realiza prin:

● **sporirea exigenței față de calitatea muncii fiecărui specialist**, în care scop conducerile de cluburi au datoria să stabilească obiective anuale concrete de instruire pentru fiecare tehnician și fiecare antrenor. Practica de pînă acum, aceea de a se stabili obiective globale, pe secții, nu mi se pare îndeajuns de stimulativă, deoarece, în acest fel, se acoperă deseori slaba activitate desfășurată de mulți dintre antrenori. Iată de ce a încredința fiecărui specialist sarcini concrete anuale, atît educative cît și instructive, de pregătire tehnică, de obținere a unor performanțe, mi se pare mult mai judicios. O asemenea viziune asupra activității va permite dinamizarea și urmărirea mai concretă a muncii fiecărui antrenor în parte, aprecierea reală a activității și aportului fiecăruia;

● **stabilirea, pentru secțiile de fete și băieți, a unor baremuri de structură, care să indice organizarea interioară a acestora**, inclusiv ponderea diferiților specialiști (antrenori, coregrafi, pianiști) în raport cu numărul sportivilor existenți în secție:

● se impune **un efort mai mare, mai multă rigurozitate și exigență față de modul în care se promovează sportivii de la o grupă valorică la alta** (de la o secție de nivel național la una de nivel internațional sau la centrul olimpic). Din cauza imperfecțiunilor actuale, un procent ridicat de valori se pierd acum pe traseul care pornește de la inițiere, trece pe la grupa de performanță și are ca obiectiv superior centrul olimpic sau lotul reprezentativ.

O altă modalitate prin care se poate și trebuie să se acționeze cu operativitate este **continuarea acțiunii de perfecționare a pregătirii tuturor categoriilor de specialiști**: antrenori, arbitri, coregrafi, pianiști. Lărgirea schimbului de experiență și generalizarea, cu mai multă hotărîre și operativitate, a noutăților internaționale — organizatorice, metodice sau tehnice — constituie o sarcină de mare actualitate. Mi se pare că trebuie făcut mult mai mult decît pînă acum pentru **stimularea și sprijinirea inițiativelor, a creatorilor de noi elemente, exerciții sau metode de antrenament**. Instituirea și decernarea, anual, cu prilejul campionatelor naționale ale maeștrilor, a unui **trofeu sportiv pentru cele mai originale și mai valoroase exerciții** mi se par binevenite.

Federația însăși consideră că trebuie să facă mult mai mult în direcția îmbunătățirii stilului și a metodelor de muncă ale activiștilor săi, trebuie să îmbunătățească și să sporească operațiile de îndrumare și control atît în secțiile fruntașe, cît și în cele rămase în urmă.

Exerciții dinamice, spectaculoase, originale, dificile — singurele care pot trece de „blocada", uneori, a arbitrajului

MARIA SIMIONESCU ne-a declarat următoarele:

Ridicarea, prin regulament internațional, a vîrstei minime în gimnastica feminină — la 15 ani în loc de 14 — atrage după sine reconsiderarea programelor de pregătire a sportivelor fruntașe, atît în secții cît și la loturile reprezentative. După opinia mea, următoarele probleme trebuie tratate în mod prioritar, de ele depinzînd în cea mai mare măsură recucerirea pozițiilor fruntașe pe care gimnastica noastră le-a deținut, pînă în 1981, pe plan mondial:

Selecția. Consider că e necesar să sporim preocupările noastre pentru **depistarea unor fetițe cu calități fizice, deosebite, în special cu viteză de execuție, și motricitatea mare, corespunzător proporționate trupește pentru gimnastică,** atît din grădinițe, cît și din primele clase ale școlilor generale.

Procesul de pregătire în secții. Un accent deosebit trebuie să se pună în viitor pe **pregătirea fizică**, pe capacitatea de a face față lungilor perioade de concurs, **dar nu în dauna pregătirii artistice și tehnice**, care joacă un rol atît de mare în evoluția sportivelor. Însușirea elementelor de bază la toate aparatele (atît a celor caracteristice, de obicei, a exercițiilor impuse, cît și a celor liber alese) reprezintă o cerință esențială a activității în gimnastică, dacă se dorește obținerea unor rezultate de nivel mondial. Pînă la vîrsta pubertății, gimnastele trebuie să învețe toate mișcările de mare complexitate și originalitate, chiar și acelea care depășesc nivelul mondial actual. Deoarece în activitatea noastră trecută s-au comis și greșeli, socotesc că, pe viitor, concursurile trebuie folosite într-un mod mai rațional, astfel încît fetițele să nu ajungă „epuizate" în momentul prezentării lor pe plan internațional. Lansarea unor gimnaste talentate în arena mondială trebuie făcută cu multă grijă, pricepere și înțelepciune.

Pregătirea la lot. Din experiența practică cunoaștem foarte bine marea bucurie a sportivei în momentul selecției în lotul reprezentativ. Dar promovarea în lot, moment care încununează o muncă asiduă de ani și ani, atît a antrenorilor cît și a sportivilor, trebuie să reprezinte un eveniment ieșit din comun și e bine să fie reținute numai gimnastele sănătoase, pregătite multilateral și corect din punct de vedere fizic și tehnic. Socotesc că un punct forte în procesul de pregătire la lot trebuie să-l reprezinte **alcătuirea**, pentru **fiecare gimnastă în parte, a unor compoziții dinamice și spectaculoase, cu elemente originale și de surpriză**, singurele care pot „sparge" uneori „blocada" arbitrajului internațional. Exercițiile impuse, acelea care hotărăsc de atîtea ori soarta unui concurs, trebuie exersate la un nivel mult mai înalt, cu o mare exactitate a desenului fiecărei mișcări, de către toate gimnastele care alcătuiesc echipa. În același context, cred că trebuie să se întreprindă măsuri eficiente pentru asigurarea unei mai mari stabilități a exercițiilor și a unei mari siguranțe în prezentarea lor în concurs.

Întrucît, de atîtea ori, s-a dovedit că rezultatele depind într-o mare măsură și de calitatea cadrelor de specialiști, apreciez că și această problemă trebuie privită cu toată responsabilitatea. În acest sens, apreciez că tinerii antrenori care dovedesc pasiune și entuziasm trebuie sprijiniți să lucreze cu gimnaste de perspectivă iar centrele fruntașe din țară să beneficieze de cele mai bune forțe din rîndurile tehnicienilor. După opinia mea, catedra de gimnastică de la I.E.F.S. trebuie să rămînă în continuare forul metodologic principal de formare a cadrelor din gimnastica noastră.

Un obiectiv de seamă pentru cluburile sportive fruntașe trebuie să-l constituie **organizarea temeinică a unor acțiuni sistematice** de selecție care ar putea fi intitulate, cum propunea profesoara Aurelia Bunea, **„Acțiunea de selecție Nadia Comăneci"**. Nu ne îndoim că aceasta ar atrage mii și mii de fetițe și părinți, deopotrivă de interesați. Se impune, în context, **elaborarea unui concept superior de selecție și pregătire, raportat la cele mai exigente cerințe internaționale.** Cred că depistarea și pregătirea poate începe la vîrsta de 6—7 ani, cu recomandarea ca în primii ani să se realizeze o bază temeinică, corectă, de pregătire fizică, artistică și tehnică. Trebuie insistat îndeosebi pe învățarea corectă, de la bun început, a elementelor de bază, acțiune care trebuie continuată pînă la 9—10 ani. Deoarece în prezent sîntem deficitari la pregătirea artistică, cred că este necesar **să se pună un accent mai mare pe asigurarea expresivității estetice corporale și a mișcării, pe însușirea corectă a elementelor artistice de bază. În acest sens, antrenoarele ar trebui să aibă o pregătire coregrafică temeinică** și să asigure nemijlocit învățarea elementelor artistice.

O problemă deseori neglijată, dar de mare importanță, este, după părerea mea, nivelul efortului, solicitarea bio-psihomotrică a gimnastelor, care trebuie să fie în strictă concordanță cu particularitățile de vîrstă și individuale, astfel încît să se manifeste maximă grijă față de sănătatea copiilor.

În loturile reprezentative trebuie să se aplice cu mai multă strictețe principiul modelării pregătirii în concordanță cu cerințele de concurs, ceea ce presupune acordarea unei mai mari atenții și perfecționării specialiștilor. Socotesc, de asemenea, că educarea sportivilor sub aspectul deplinei responsabilități, a sporirii perseverenței și dîrzeniei, a întăririi continue a disciplinei reprezintă un obiectiv de prim ordin.

O imagine-simbol pentru gimnastica noastră, pe care am dori să o vedem repetată cît mai des și la competiții de valoare mereu mai ridicată. Pe podiumul de premiere — trei gimnaste românce, clasate pe primele trei locuri la Campionatele internaționale ale României din acest an.

Foto: Constantin PARASCHIVESCU — Rm. Vîlcea

Pregătirea eșalonului fruntaș și a schimbului de mîine — în prim-planul preocupărilor antrenorilor și tehnicienilor

Punctele de vedere ale **ELENEI FIREA**:

Școala românească de gimnastică s-a impus viguros pe plan internațional prin îndrăzneala cu care a promovat și consolidat o nouă concepție privind selecția și pregătirea timpurie a gimnastelor. Ea este renumită și prin aceea că a creat un cadru organizatoric nou, cu multiple avantaje, o veritabilă premieră în sistemul de organizare a pregătirii sportive, ilustrat prin liceele de la Onești și Deva, pe de o parte, ca și prin puternicele secții existente astăzi la București, Baia Mare, Sibiu, Constanța, Bacău, Focșani, Galați, unde accentul se pune pe îngemănarea organică a învățăturii cu pregătirea sportivă școlară. Concepția noastră de organizare a fost preluată și aplicată în numeroase alte țări, printre care Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, R.D. Germană și altele. Deci, teoretic și practic, sînt întrunite toate condițiile ca gimnastica românească să continue șirul strălucitelor succese repurtate în ultimii ani. În acest context, socotesc că rezultatele obținute în 1981, la campionatele mondiale de la Moscova, sînt sub nivelul posibilităților și valorii reale a fondului de sportive de care dispunem și aceste rezultate nu reprezintă o trăsătură caracteristică a gimnasticii noastre. Ele pot fi apreciate doar ca o etapă nereușită, dar trebuie concomitent să ne atragă serios atenția asupra a ceea ce urmează să întreprindem pentru ca, în toate competițiile viitoare, maestrele noastre să-și valorifice pe de-a întregul potențialul valoric.

În acest sens, consider că trebuie să se acționeze în următoarele direcții principale:

● În mod prioritar, trebuie **să se acorde o atenție maximă actualului eșalon fruntaș**, căruia să i se asigure cele mai bune condiții de pregătire, **exerciții de nivel internațional, concursuri de verificare judicios alese, pentru o evoluție „de medalie"** la viitoarele campionate mondiale, din 1983, de la Budapesta.

● **Concomitent, să ne preocupăm mult mai serios decît pînă acum de pregătirea schimbului de mîine,** de lărgirea continuă a bazei de masă a gimnasticii, prin crearea unor pepiniere puternice în cît mai multe centre din țară, prin acțiuni de selecție continue și foarte riguros organizate.

Alături de Cristina Grigoraș, Lavinia Agache, Mihaela Stănuleț și de alte gimnaste de frunte ale țării, Ecaterina Szabo promite să devină una din componentele de bază ale viitoarei reprezentative feminine

Pe lîngă multă muncă, este nevoie și de imaginație, spirit creator, curaj, îndrăzneală

Iată ce ne-a spus **NICOLAE VIERU**:

Evoluția neconcludentă a echipelor noastre la campionatele mondiale din 1981, de la Moscova, a făcut obiectul a numeroase analize, cu care prilej Comitetul federal și alți tehnicieni au întreprins o temeinică investigație în procesul de pregătire și în condițiile de prezentare în concurs a gimnasticii noastre. Cum era și firesc, s-au luat măsuri menite să ducă la înlăturarea lipsurilor care au determinat insuccesele din noiembrie 1981, să relanseze gimnastica noastră, îndeosebi cea feminină, la nivelul de vîrf al marilor competiții internaționale.

Atît la cluburi cît și la loturile reprezentative au fost nominalizați gimnaste și gimnaști cu calități certe și cu perspective de a aborda cu succes înalta performanță. Ei urmează un program intens de pregătire — valorificînd situația creată în 1982, cînd nu se desfășoară nici campionate mondiale, nici campionate europene de senioare sau seniori —, program pe care federația noastră l-a elaborat la nivelul cerințelor de dezvoltare în perspectivă a gimnasticii pe plan mondial. Se urmărește, de pildă, însușirea unor mișcări și elemente noi, de mare dificultate, realizarea de exerciții și compoziții de mare valoare tehnică, competitive atît la campionatele europene cît și la cele mondiale.

După opinia mea, cheia succesului în viitoarele confruntări de anvergură o constituie **prezentarea cu siguranță și eleganță a unor exerciții de mare dificultate, spectaculozitate și originalitate**, experiența practică de pînă acum arătîndu-ne că brigăzile internaționale de arbitraj — și într-o mare măsură și masa spectatorilor — sînt foarte „receptive" tocmai la asemenea exerciții.

Știm că nu este deloc ușor să revenim pe „podiumul mondial", acolo unde gimnastica noastră s-a aflat ani în șir, dar știm la fel de bine că avem forțe umane valoroase, un cadru organizatoric corespunzător, care ne asigură condiții pentru a ne atinge obiectivele propuse. La Deva, Onești, Sibiu, Constanța, Baia Mare, București, Arad, Focșani, Galați, Bacău există numeroși tehnicieni inimoși și un mare număr de sportive și sportivi talentați, care nu precupețesc nici un efort pentru ridicarea continuă a nivelului competițional al gimnasticii noastre feminine și masculine. Rezultatele obținute recent la două mari întreceri de tradiție, respectiv campionatele europene de juniori și „Cupa Prietenia", ne stimulează în pregătirile viitoare și ne dau încredere. Mi se pare necesar să subliniez că și în gimnastica masculină sînt semne vizibile că munca depusă în unele centre precum București, Brașov, Sibiu, Reșița va da în curînd roade. În aceste localități au apărut numeroși gimnaști valoroși, de perspectivă, dintre care unii s-au și afirmat în întreceri internaționale, fapt ce ne arată că trebuie întreprinse măsuri pentru lărgirea continuă a bazei de masă a acestei discipline.

E nevoie acum, mai mult decît în anii anteriori, ca **marele volum de muncă depus să fie completat cu multă imaginație, spirit creator, curaj, îndrăzneală, rigurozitate și o perfectă disciplină** în întreaga noastră activitate.

Numai îndeplinirea acestor cerințe de bază poate asigura succesul atît de așteptat al gimnasticii noastre în viitoarele mari întreceri.

Revenirea gimnasticii noastre la nivelul înalt al performanțelor obținute în ultimii ani, îndeosebi începînd cu campionatele europene din 1975, reprezintă o sarcină dintre cele mai importante ale mișcării noastre sportive, menționată ca atare în Mesajul pe care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, l-a adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive.

Dezbaterea noastră, organizată cu specialiști și activiști sportivi de cea mai înaltă răspundere în acest domeniu, relevă hotărîrea de a face totul, de a întreprinde, cît mai operativ, măsuri cu eficiență maximă care să ducă într-un timp cît mai scurt la înlăturarea greșelilor comise în trecut în procesul de pregătire și la obținerea, în viitoarele mari întreceri, a unor noi poziții fruntașe în arena internațională. Cîștigarea de către Lavinia Agache a două concursuri internaționale în Franța, ca și cucerirea de către Ecaterina Szabo a trei medalii de aur la recentele campionate europene de junioare de la Ankara constituie, fără îndoială, un start apreciabil de bun augur, în tentativa pe care o întreprinde gimnastica noastră.

Menținerea la un nivel cît mai înalt și valorificarea actualului fond valoros de sportive și sportivi de care dispune gimnastica noastră, crearea de cît mai multe centre puternice, pe întreg teritoriul țării — la băieți se resimte cu acuitate lipsa unei școli de gimnastică de „tip Onești" sau „tip Deva" —, organizarea unor repetate acțiuni de selecție, care să se soldeze cu descoperirea unor noi și talentate sportive de perspectivă, o pregătire riguroasă, responsabilă, competentă într-un perfect cadru organizatoric și disciplinar, crearea unor exerciții de înaltă valoare tehnică și spectaculară, care să aibă în vedere dezvoltarea viitoare a gimnasticii, asigurarea unui program competițional judicios pentru sportivii fruntași, măsuri ferme pentru perfecționarea continuă a specialiștilor care lucrează în această disciplină, care să ducă la cunoașterea operativă a tuturor noutăților, ce apar pe plan mondial, pasiune și dăruire în muncă, iată cerințe de mare actualitate și responsabilitate pentru gimnastica noastră, de a căror îndeplinire depinde în cel mai înalt grad buna reprezentare a gimnasticii noastre la viitoarele campionate mondiale din 1983 și, cu deosebire, la Jocurile Olimpice din 1984, de la Los Angeles.

Masă rotundă realizată de Constantin MACOVEI

AFLAT, DE MULTĂ VREME, ÎN MEDIOCRITATE, BASCHETUL NOSTRU MASCULIN ARE DATORIA SĂ URCE SPRE ADEVĂRATA PERFORMANȚĂ!

Cu excepția **locului 4 obținut** la întrecerile de anul trecut ale Universiadei și a **locului 2** realizat la Balcaniada disputată în anul 1980, **la Cluj-Napoca, reprezentativa masculină de baschet a țării înregistrează, de mai mulți ani, rezultate mediocre și nesatisfăcătoare la competițiile internaționale la care ia parte,** deși acestea nu sînt cele mai prestigioase dintre cele organizate de **F.I.B.A.** (Federația Internațională de Baschet Amator), ca, de pildă, Jocurile Olimpice sau campionatele mondiale. Nivelul pretențiilor echipei române s-a limitat la grupa „B" (Challenge-round) a campionatului european și la campionatul balcanic, întreceri la care a obținut rezultate cu care nu se poate mîndri. La Challenge-round, de exemplu, **locul țării noastre nu a obținut calificarea în grupa „A" la ultimele patru ediții (1977, 1979, 1981 și 1982), iar la ultimele două campionate balcanice s-a clasat pe locul 4, adică penultimul...**

Nota generală a nivelului mediocru al baschetului nostru masculin este dată și de reprezentativele de juniori, ale căror „performanțe" lasă mult de dorit. Juniorii mari s-au clasat la campionatele balcanice pe locul 4 (1977 și 1981), pe locul 5 (1979 și 1980) și doar în 1978 (la Tg. Mureș) au izbutit să urce pe treapta a doua a podiumului de premiere. La una din puținele lor participări la campionatele europene, juniorii români s-au clasat (în 1978) pe locul 11, iar la „Cupa Prietenia", ultimele ediții au reflectat și ele valoarea slabă a formației române care s-a clasat pe locul 8 în 1980 și 1981.

Locul I în campionat nu trebuie să fie singurul obiectiv pentru Steaua și Dinamo

De fapt, avînd — de-a lungul anilor — selecționate de juniori lipsite de personalitate și de performanțe, era, într-un fel, firesc ca și lotul de seniori să obțină rezultate asemănătoare, pentru că, elementar, juniorii de ieri reprezintă naționala de seniori de azi. La fel de adevărat este că o echipă reprezentativă nu poate avea o valoare prea ridicată atîta vreme cît baza de selecție — adică cele 12 echipe din Divizia „A" — nu oferă decît foarte puține elemente de nădejde și că însuși **nivelul primei competiții a țării trece prea rareori de limita mediocrității.** Campionatul țării constituie, de fapt, o întrecere anostă, fără sare și fără piper, cu jocuri (cele mai multe) neatractive, cu victorii dinainte cunoscute. Publicul — din ce în ce mai puțin la număr — asistă cu multă răbdare la partide în care ritmul de joc amintește de cel al... cadrilului; componența (ca talie) a echipelor este foarte asemănătoare cu cea a formațiilor de acum 25—30 de ani (un jucător înalt și patru cu talie normală); precizia aruncărilor la coș se apropie doar din cînd în cînd de cea arătată cu ani în urmă de **Andrei Folbert, Cristian Popescu, Radu Diaconescu, Horia Demian** sau **Nicolae Viciu.** Doar meciurile Steaua — Dinamo oferă, uneori, ceea ce ar trebui să ofere săptămînă de săptămînă campionatul țării, stîrnind interesul publicului. Din păcate, **chiar și aceste fruntașe ale baschetului nostru s-au limitat vreme îndelungată la a-și disputa titlul de campioană a României și nu s-au preocupat ca ștacheta performanței să se ridice la un nivel internațional.** Deși au printre legitimați pe cei mai valoroși jucători (pe unii încă de la vîrsta junioratului), deși au avut condiții bune de pregătire, secțiile celor două unități sportive **nu și-au impus ca țel major în activitatea lor contribuția la îmbunătățirea performanțelor lotului național,** ci — repetăm — **au luptat doar pentru titlu.** Că se putea și altfel a demonstrat-o, în ultima vreme, Steaua (de cînd la conducerea tehnică se află fostul ei echipier Mihai Nedef), în primul rînd prin ridicarea lui **Roman Opșitaru** pînă la nivel de pivot de talie europeană. Cît privește aportul celorlalte divizionare „A", ce să mai vorbim... Unele dintre ele (I.C.E.D. și Rapid București, C.S.U. Brașov) urmăresc să ocupe locul 3 (și doar atît), altele (Urbis și Carpați București, C.S.U. Sibiu, Dinamo Oradea și chiar Universitatea Cluj-Napoca, echipă cîndva de frunte în baschetul românesc) se luptă să scape de retrogradare. Așa că nu le prea mai rămîne timp să se gîndească și la lotul reprezentativ.

Valoarea baschetului se poate ridica doar prin aplicarea concepției moderne despre antrenament și joc

Cauzele calității necorespunzătoare a baschetului practicat la noi au fost arătate de multe ori și în coloanele ziarului nostru, totuși le vom reaminti pe cele mai importante.

● **calitățile atletice ale jucătorilor nu sînt dezvoltate suficient,** deși în baschetul internațional necesitatea acestora a ieșit de multă vreme în evidență, ca, de pildă, prin aplicarea apărării agresive și a pressingului, elemente ale defensivei care la noi sînt folosite doar la lotul național, la echipele de club, se poate spune că pressingul este cunoscut doar... teoretic, deși, de exemplu, nu mai departe decît anul trecut, cu prilejul Universiadei, finala S.U.A. — U.R.S.S. a demonstrat din plin eficacitatea sa;

● **numărul și valoarea jucătorilor cu talie înaltă sînt nesatisfăcătoare,** deși de ani de zile se arată că fără „giganți" nu este posibilă marea performanță internațională; în ultimii ani s-au făcut oarecari eforturi pentru depistarea acestora, s-au realizat și succese (cazul lui Opșitaru este evident), dar încă nu s-a făcut tot ce se putea face, în primul rînd pentru că jucătorii cu gabarit corespunzător existenți nu sînt supuși unui program riguros de antrenament individualizat, ceea ce duce la un progres lent sau chiar la rămînerea pe loc;

● **disciplina la antrenamente și la meciuri lasă încă de dorit;** rareori se adună toți jucătorii la.. antrenamente și tot rareori acestea se desfășoară între limitele maxime ale programului; cît privește disciplina în timpul meciurilor, numeroasele greșeli tehnice consemnate în fișele campionatului încheiat nu de mult dovedesc că și din acest punct de vedere lucrurile lasă de dorit.

Ca urmare a neajunsurilor arătate mai sus (și sînt menționate doar cîteva), concepția despre jocul de baschet suferă o influență nefastă directă, care nu îngăduie practicarea unui baschet modern, bazat pe apărări atletice, agresive, tenace, pe acțiuni de atac în care viteza mare de deplasare a jucătorilor, numărul și precizia aruncărilor la coș să se afle permanent în prim-plan. Din păcate, așa se petrec lucrurile și la formațiile noastre de club, ai căror cei mai buni componenți vin la lotul național cu racile pentru a căror eliminare, sau măcar diminuare trebuie să se muncească mult (în loc să se facă altceva)...

Fără a fi sprijinite și controlate, măsurile federației sînt simple vorbe...

Totuși, nu se poate spune că nu au fost luate unele măsuri și nici că nu există perspective pentru îmbunătățirea situației. Federația s-a străduit să asigure un sistem competițional cît mai cuprinzător și, în acest sens, trebuie să menționăm că toate categoriile de vîrstă ale celor care practică baschetul (pornind de la minibaschet și ajungînd pînă la Divizia „A") au un calendar competițional de durată, iar formula de desfășurare a campionatului național de seniori asigură o perioadă îndelungată de activitate; a fost încurajată și chiar stimulată (prin premieri) străduința manifestată de unii antrenori pentru depistarea și instruirea juniorilor cu talie înaltă; s-a impus (prin regulament), ca, începînd din sezonul 1982—1983, toate divizionarele „A" să aibă (și să folosească) cîte trei jucători cu talie de peste 2 m; au fost sancționate, cu destulă severitate, cazurile de indisciplină, mai cu seamă cele ivite în cadrul loturilor reprezentative etc.

Dar aceste măsuri au fost oare și sînt ele suficiente? Evident — NU! Oricum, față de ceea ce s-a întreprins — cît s-a întreprins — roadele (îmbunătățirea performanțelor) întîrzie să apară. Pe de o parte pentru că măsurile — cîte sînt — luate de federație nu au fost sprijinite de unitățile sportive cu secții de baschet, despre care nu știm — **absolut despre nici una!** — să-și fi sancționat antrenorii pentru activitate necorespunzătoare, ineficientă. Iar rezultatele acestei mărinimii, lipsită de sens, se văd... Pe de altă parte, însă, **de starea mediocrității baschetului din țara noastră se face vinovată însăși — și în primul rînd! — federația de specialitate, care nu a controlat îndeplinirea măsurilor luate.** La ședințele Biroului F.R. Baschet se alcătuiesc planuri de muncă, se formează brigăzi de control la antrenamentele loturilor naționale și ale echipelor de club, dar, **în fapt, bunele intenții rămîn pe hîrtie, de cele mai multe ori...** Chiar și atunci cînd unul din loturi se află într-un stagiu de pregătire în Capitală, doar activul remunerat al federației poate fi văzut la antrenamente, în operația de control și îndrumare, deși unii membri ai Biroului federal (teoreticieni recunoscuți, dealtfel) se angajaseră să contribuie, prin capacitatea lor, la bunul mers al treburilor. Mai considerăm că F.R. Baschet nu s-a străduit (este drept, nici nu a fost ajutată în acest sens) să curme abuzul de legitimare a celor mai valoroși jucători la secțiile cluburilor Steaua și Dinamo, din care cauză decalajul de valoare dintre aceste echipe și celelalte participante la Divizia „A" a crescut de la an la an.

Aflat într-un moment de cumpănă, baschetul are, credem, totuși, capacitatea să ajungă competitiv pe plan internațional, dar numai dacă larga sa dezvoltare pe orizontală și condițiile de care se bucură vor fi dublate de O MUNCĂ ÎN PROFUNZIME, SUBSTANȚIAL ÎMBUNĂTĂȚITĂ CALITATIV.

Baschetul nostru nu duce lipsă de talente! Trebuie, însă, ca acestea să fie șlefuite prin **instruire modernă, cuprinzătoare și intensă,** așa cum se petrece la alte discipline, ale căror performanțe cinstesc mișcarea sportivă din țara noastră.

Dumitru STANCULESCU

„TERMEN DE REVENIRE: 1984..."

Interviu cu antrenorul federal G. Chiraleu

— Stimate tovarășe antrenor federal Chiraleu, v-aș ruga să-mi spuneți CÎND a înregistrat baschetul nostru reprezentativ masculin ULTIMA performanță bună?

— Dacă facem abstracție de locul 4 obținut la Universiada de la București, ultima oară cînd naționala masculină de baschet s-a situat între primele 12 echipe ale Europei a fost în 1975...

— Acum 7 ani, deci. Și pe ce loc s-a situat?

— Pe locul 11, în finala disputată în Iugoslavia.

— De acest loc 11, vă amintiți ca de un... succes?

— Într-un fel, da, pentru că de atunci echipa noastră masculină nu a mai figurat nicicînd printre primele 12, adică în prima grupă valorică europeană.

— Tovarășe Chiraleu, iubitorii baschetului nostru înregistrează, an de an, derby-ul Dinamo — Steaua sau Steaua — Dinamo, citate în ordine în raport cu valoarea din ultimul deceniu, să zicem, un derby de mare atracție și nu de puține ori de reală valoare. Nu vi se pare însă că unica problemă Steaua sau Dinamo „acoperă", din păcate, infinit mai importantul obiectiv al reprezentării la un nivel cît mai ridicat a baschetului românesc în lume? Cu atît mai mult cu cît Steaua și Dinamo din baschet nu sînt — valoric vorbind — ceea ce sînt Steaua și Dinamo din handbal, de pildă, echipe de clasă continentală...

— Să știți un lucru: echipele Steaua și Dinamo cuprind marea majoritate a componenților lotului masculin reprezentativ de baschet. Apoi, în ediția care a trecut Steaua și Dinamo s-au întîlnit de 9 ori...

—... Iată implicit un răspuns care confirmă, într-un fel, ipoteza noastră. Dintr-un mijloc, derby-ul Steaua — Dinamo a ajuns un scop. Pe plan național, e de înțeles. Dar noi vorbim — și aceasta este problema care v-o supunem! — despre reprezentarea baschetului românesc în lume. Acest scop s-a cam pierdut în spatele mijlocului de lucru, competițional.

— Vreau să scot în evidență ideea că avînd un singur meci tare în campionatul nostru, celelalte echipe luptă, de fapt, pentru un singur lucru: să nu retrogradeze! De unde atunci valoare de reprezentare, cînd pînă și Steaua și Dinamo se pregătesc numai pentru meciul lor direct, restul partidelor fiind ca și cîștigate?...

— Vă rog să-mi răspundeți CLAR la următoarea întrebare: contraperformanțele baschetului nostru masculin exprimă valoarea reală a sportivilor noștri? Nu putem mai mult?

— Clasamentele și rezultatele mă obligă să răspund clar, cum ziceți. Asta-i valoarea! Deși la ultimele două turnee am înregistrat anumite progrese și puteam să trecem în prima grupă valorică.

— În care însă nu ați trecut...

— Din păcate! La ultima ediție am scăpat chiar calificarea printre degete, nouă lipsindu-ne nu mai puțin de 5 titulari.

— E adevărat, dar istoria sportului se scrie prin fapte, prin rezultate. Baschetul nostru feminin, de pildă, pare înscris pe o altă spirală, ascendentă, recentul turneu internațional de la Constanța fiind și el o demonstrație — pozitivă — în acest sens. Paralela baschetului nostru feminin cu cel masculin nu vă spune ceva?

— Ba îmi spune multe. La fete, avem 5 echipe bine pregătite, care se bat pentru titlu, întrecerea este foarte echilibrată și campionatul are alt nivel, mult mai ridicat. Echipa națională feminină este, la rîndul ei, fructul acestui campionat mult mai tare și mai elevat.

— Cine credeți că poartă vina slabei reprezentări a baschetului nostru masculin pe plan internațional?

— În primul rînd antrenorii, care-și pregătesc slab elevii, iar în partidele directe cu Steaua și Dinamo echipele lor aproape că nu opun rezistență. De vină sînt însă și antrenorii de la Steaua și Dinamo care, practic, își pregătesc doar întîlnirile directe. Și atunci de unde progres?

— Dar federația, ea, nu are vină?

— Are că nu a controlat riguros și eficient munca echipelor.

— Dumneavoastră, ca antrenor federal, nu vă reproșați nimic?

— Același lucru. Că nu am făcut controlul necesar.

— Ce măsuri preconizați?

— 1) Cluburile școlare să lucreze pentru a lansa valori. 2) Înființarea a două centre naționale de juniori, unul de băieți și unul de fete. 3) Renunțarea în cadrul „echipei mari" la „bătrîni" cu nume, dar care nu au făcut performanță. Numai cu numele lor nu ne putem mulțumi. Uitați-vă, la marele premiu de la Sofia am trimis o echipă tînără, talentată și ambițioasă și rezultatele ei ne confirmă orientarea.

— Ne puteți oferi un TERMEN pentru reînscrierea baschetului nostru masculin în circuitul valorilor adevărate europene?

— Da. 1984. Atunci sper să trecem în prima grupă valorică, de 12.

Marius POPESCU